

θην, εἰς τὴν σπουδὴν τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας καὶ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας. Πάσαις δυνάμεσι πάντοτε ἠγωνίσθη νὰ μὴ ἀφήσω νὰ ἀπολεσθῶσι τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα ἡ πεῖρα μᾶς διδίδει καὶ νὰ στερεώσω τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐθνῶν. Ἀλλὰ κυρίως πάντοτε ἐθεώρησα τὸν πλοῦτον ὡς μέσον καὶ οὐχὶ ὡς σκοπὸν καὶ τέλος αὐτῆς. Εὐχὴ μου ᾗ νὰ ἰδῶ τὴν ἀνέσιν καὶ τὴν εὐπορίαν διαδιδόμενας εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἐλπίζω δὲ ὅτι πάντες θέλουσιν ἀναγνωρίσει ἐκ τῶν θερμῶν μου καὶ ἐπιμόνων παρακλήσεων ὑπὲρ τοῦ γεωργοῦ, ὑπὲρ τοῦ τεχνίτου, ὑπὲρ τοῦ πτωχοῦ τοῦ ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου του τρώγοντος τὸν ἄρτον, ὅτι πάντα μου συμπάθεια ἀνήκει εἰς τὰς ἀπόρους καὶ δεινοπαθοῦσας τάξεις. Ἄλλως δὲ, καὶ ἡ ἐδική μου οἰκογένεια, προγραφείσα, καταστραφείσα, τρίς ἀναγκασθεῖσα εἰς ἐκούσιον ἐξορίαν, ἔπεσεν εἰς ἀφάνειαν καὶ ἐπὰν ἦλθεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ λαοῦ ὑπερήφανος δὲ ἐγὼ διότι εἶμαι μέλος τοῦ λαοῦ ὑπερκασιζομαι τὰ δικαιώματά του. »

Ο ΕΡΩΣ ΔΕΝ ΚΟΙΜΑΤΑΙ.

Ἀνατέλλεις, ὥραία σελήνη;
Στῆθι, στῆθι ὀλίγον ἀκόμη
Εἰς τὸ κύμα νὰ σ' ἰδῇ κ' Ἐκεῖνη
Λουομένην μὲ κόμην λυτὴν.
Πέτα, ζέφυρε, πέτα δρομαῖος
Κ' εἰς τὸ ἄρμα σου φέρε Αὐτήν.

Ἰσως τώρα τὴν κόμην μυρνέει·
ὦ Καίρε, δὲν προσμένεις ὀλίγον;
Ἰσως τώρα τὸ πέπλον ἀπλόνει
Εἰς τοὺς ὤμους αὐτῆς τοὺς λευκοῦς...
Τὴν ὁδὸν τῆς φωτίσατε, ὦραι,
Μὲ πυρσούς, μὲ φανούς μαγικούς.

Ἄλλ' ὁ ζέφυρος, οἴμοι, προκρίνει
Μὲ τὰ φύλλα τοῦ δάσους νὰ παίζῃ,
Ὁ καιρὸς προχωρεῖ, κ' ἡ σελήνη
Χρυσοβάφει θαλάσσας, θουνὰ
Κ' ἐγὼ βλέπω τὰ κάλλη τῆς μόνος
Μὲ τοῦ σκότους τὰ μαῦρα πτηνά.

Λοιπὸν, δάσος μου, χαῖρε, σ' ἀφίνω...
Πλὴν νὰ μένω ἐδῶ δὲν μὲ εἶπε;
Θὰ προσμείνω λοιπὸν, θὰ προσμείνω,
Ἔως ἔως νὰ ἔλθῃ ἡ αὐγὴ,
Νὰ ἰδῇ ἂν ὁ ἔρως κοιᾶται,
Ὅταν ὅλη κοιμάται ἡ γῆ.

Μύρων.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΕΝ ΛΟΜΒΑΡΔΙΑ ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ.

ΠΕΖΑΧ.

Τὸ πεζάχ, (πάσχα τῶν ἀζύμων) γίνεται ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Ἀπὸ πρωῒας τῆς νιαροῦθας (παραμονῆς) ἑκαστός οἰκογενειάρχης κάμνει γενικὴν καὶ λεπτολόγον ἔρευναν εἰς τὴν οἰκίαν του πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ τοῦ ἐλαχίστου ψυχίου τοῦ ἄρτου, ὅσον δ' εὗρῃ τὸν καίει ἐν ὑπαίθρῳ μετὰ τινῶν πανηγυρικῶν τύπων. Τῆς τελετῆς ταύτης γενομένης ἀρχεῖται τὸ πάσχα καὶ εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἐμβαίνει πλέον ἄλλος ἄρτος ἢ ἄζυμος.

Ἡ ληούσης δὲ τῆς νυκτὸς ἄπτεται ἡ ὀκτάφωτος λυχνία τοῦ σαββάτου, ἔπειτα ἀπλόνουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀθῶνην λευκὴν, ἕτερον ὀθῶνιον ἐξ ἐρυθροῦ ὑφάσματος καὶ ἐπιθέτουσιν ἀγγεῖα πλήρη ἀνθέων.

Ἀποῦ δὲ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ μαρζαρεοῦ (τὴν τρίτην προσευχὴν τῆς ἡμέρας) ἐν τῇ συναγωγῇ, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰς οἰκίας των ὅπως ἐρετάσωσι τὸ πάσχα, πολλὰι πολλάκις οἰκογένειαι εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἐνούμεναι ὅπως δώσωσι περισσοτέραν ἐπιστημότητα εἰς τὴν ἐρετὴν.

Ἐπὶ τῶν παροφίδων εἰσὶ τεθημένα τόσα βιβλία ὅσαι οἱ δαιτυμένες, ἐν δὲ τῇ κέντρῳ τῆς τραπέζης εὐρίσκεται κάνιστρον κεκαλυμμένον δι' ἐρυθροῦ πεποικιλμένου ὑφάσματος, καὶ περιέχον τὰς ὁπάρας καὶ μικροὺς ἄρτους ἀζύμους.

Τότε περικαθίζονται οἱ δαιτυμένες, ἀνοίγουσι τὰ βιβλία καὶ ὑπεγείροντες διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸ κάνιστρον ψάλλουσι διὰ μέλους μονοτόνον τὰ ἑξῆς.

» Κεχὰ λαχμά νιάνια διχχεῖλο ἀβαδάνα θεαρ-
» νιὰ δειμισραῦμ· κὼλ διέφν ιεδεῖ οἰουχκοῦλ, κὼλ δις-
» ριχ ιεδεῖ βεῖφσάχ· ἀσατὰ ἀχκά λεσατὰ δεαδιὰ
» θεαρνιὰ δεῖσραῖλ· ἀσατὰ σὺνκά νιανοῦδε λεσατὰ
δεαδιὰ θεαρνιὰ δεῖσραῖλ βένε χειρύν. »

Ἦτοι· « Ἰδοὺ ὁ ἄρτος τῆς θλίψεως ἐν οἱ πατέρες ἡμῶν ἔφαγον εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου· οἱ πεινῶντες ἃς ἔλθωσιν ἐδῶ νὰ χορτασθῶσι καὶ οἱ ἐν ἀνάγκῃ ἃς ἔλθωσιν ἐδῶ νὰ πανηγυρίσωσι τὸ πάσχα. Τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τοῦτον τὸν τόπον, τὸ ἄλλο εἴθε εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ. »

Καὶ ταῦτα μὲν λέγει τοῦ βιβλίου ὁ πρόλογος, ἀλλ' ἡμεῖς, διὰ νὰ ἡμεθα ἀληθεῖς, πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ καλοὶ Ἰσραηλῖται φροντίζουν πρὶν καθίσωσιν εἰς τὴν τραπέζαν νὰ βάλῃσι τοὺς σῦρτας τῶν θυρῶν.

Μετὰ τοὺς στίλους τούτους ἔρχονται οἱ ὕμνοι τῶν θαυμάτων τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρι τῆς

καταλίσεως τοῦ ναοῦ καὶ τέλος δοξάζουσι τὸν θεὸν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου.

Κατὰ δὲ τὴν παῦσιν ἐκάστου ὕμνου διανεμόνται εἰς τοὺς δαιτυμόνας μικρὰ ἀρτίδια ἐκ τοῦ κανίστρου καὶ ὀπώραι. Ἀκολούθως ψάλλουσι τὸν αἶνον τοῦ Ῥαββὶ Ἰωχχανάν, τοῦ Ῥαββὶ Μακίθα κτλ. οἵτινες διήρχοντο ἅπασι τὴν νύκτα τοῦ πάσχα ψάλλοντες τοὺς ὕμνους καὶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Κυρίου.

Μετὰ δὲ τὸ ἥμισυ τῆς παραδόξου ταύτης ἀκολουθίας, περισφίγγουσι τὴν ὀσφύν των, ἐγείρονται, λαμβάνουσι ῥάβδον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὄρθουσι ἐν μεγάλῃ βίᾳ καὶ σπουδῇ πρῶγουσι τὸ ἀρνίον τοῦ πάσχα καὶ ἀνὰ ἐν ὧν ἕκαστος. Ἀκολουθῶν δὲ ἀρχεται πάλιν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου. Ἡ τελετὴ ὅμως αὕτη τοῦ ἀρνίου σήμερον παρ' ὅλων γενικῶς ἡμελῆθη ἀναγινώσκουσι δὲ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς ἀκολουθίας ταχύτατα ὅπως συντομώτερον φθάσωσιν εἰς τὰ ἄσματα καὶ εἰς τοὺς ὕμνους οἵτινες φειδρύνουσι τὴν ἐσπέραν καὶ χαροποιοῦσι μεγάλως τὰ παιδία καὶ τοὺς γέροντας. Τῶν πλείστων ἐκ τούτων τῶν ὕμνων τὸ θέμα εἶναι ὑψηλὸν ἅμα καὶ ἀφελές ὡς πᾶσα ἀρχαίτυπος μουσική. Ἐλθοῦσας δὲ τῆς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, οἱ γέροντες ἐπαναλαμβάνουσι διαφόρους πατροπαραδότους ἀλληγορίας τῶν ὁποίων τὴν περιεργότεραν τάττομεν κατωτέρω. Καθὼς δὲ ἀξιοῦσιν ἀλληγορικῶς αὕτη καὶ διὰ συμβολικῆς γλώσσης περιστάνει ὅλους τοὺς διωγμοὺς τοὺς ὁποίους ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ὑπέστη καὶ μέλλει ἔτι νῦν ὑποστῆ καὶ ἀναγγέλλει τὴν ἐπὶ τέλους ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ. Ἰδοὺ αὕτη.

«Παράδοξον! παράδοξον πρᾶγμα! ἔριφος ἡγόρασεν τὸν πατέρα μου ἀντὶ δύο μικρῶν νομισμάτων, καὶ ἦλθεν ὁ σκύλος καὶ ἐδάγκασεν τὴν ἔριφον διότι ἡ ἔριφος ἡγόρασεν τὸν πατέρα μου ἀντὶ δύο μικρῶν νομισμάτων.

Ἦλθε δὲ ἡ γαλῆ καὶ ἤμυξε τὸν σκύλον, διότι ὁ σκύλος ἐδάγκασεν τὴν ἔριφιν, διότι ἡ ἔριφος ἡγόρασε τὸν πατέρα μου ἀντὶ δύο μικρῶν νομισμάτων.

Ἦλθε τότε ἡ ῥάβδος καὶ ἐρράβδισε τὴν γαλῆν, διότι ἡ γαλῆ ἤμυξε τὸν σκύλον, διότι ὁ σκύλος ἐδάγκασεν τὴν ἔριφον κτλ.

Ἦλθε τότε τὸ πῦρ καὶ ἔκαυσε τὴν ῥάβδον διότι ἡ ῥάβδος ἐρράβδισε τὴν γαλῆν, διότι ἡ γαλῆ κτλ.

Καὶ τότε ἦλθε τὸ ὕδωρ καὶ ἔσθυσεν τὸ πῦρ, διότι τὸ πῦρ ἔκαυσε τὴν ῥάβδον, διότι ἡ ῥάβδος κτλ.

Καὶ τότε ἦλθεν ὁ θοὺς καὶ ἔπιε τὸ ὕδωρ, διότι τὸ ὕδωρ ἔσθυσεν τὸ πῦρ, διότι τὸ πῦρ κτλ.

Καὶ τότε ἦλθεν ὁ σφαγεὺς καὶ ἐσφαξε τὸν θοῦν, διότι ὁ θοὺς κτλ.

Καὶ τότε ἦλθεν ὁ Μαλάχ Ἀμαθὲς (ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου) καὶ ἐσφαξε τὸν σφαγεά, διότι ὁ σφαγεὺς ἐσφαξε τὸν θοῦν κτλ.

Καὶ τότε ἦλθε ὁ ἄγγελος τοῦ κυρίου καὶ ἐσφαξε τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, διότι οὗτος κτλ.»

Τὸ σέβερ (τὸ δειπνον τοῦ πάσχα) ἐπανελαμβάνετο καὶ τὴν δευτέραν ἐσπέραν, ἀλλὰ συνήθως μετ' ὀλιγωτέρας ἐπιστημότητος· τὸ ἐπαναλαμβάνουσι δὲ ἐκ φόβου μήπως ἡ χρονολογία τῆς ἐξόδου

εἶναι ἐσφαλμένη. Τὸ πάσχα τῶν ἀζύμων διαρκεῖ ἐπὶ ὅκτὼ ἡμέρας· καὶ αἱ μὲν τέσσαρες ἡμέραι αἱ μετὰ τὰς δύο πρώτας ἐπόμεναι δὲν θεωροῦνται ὡς ἡμέραι μεγάλης καὶ σοβαρᾶς ἐορτῆς, αἱ δύο ὅμως τελευταῖαι θεωροῦνται μὲν ἐξίσου ὡς αἱ δύο πρώται ἱερὰι δὲν γίνεται ὅμως κατ' αὐτὰς δειπνον πανηγυρικὸν, ἀλλ' ἅπασαι αἱ τελεταὶ περιορίζονται εἰς τὴν συγκοινωνίαν, ὅμοιαι μὲ τὰς τελετὰς τοῦ σαββάτου.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ 65 αἰνιγμάτων.

1) Γάτος. 2) Κάτοπτρον.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ.

1

Τὸνομά μου ἂν καὶ ἕνα
Διπλῆν ἔχει προφορὰν.
Γένος κ' ἔνοιαν ἀλλάσσει
Ἐκ τοῦ τόνου τὴν φωνήν
Ὁξύτωνος μὲ προσφέρει
Γένους εἴμ' ἀρσενικοῦ,
Ἐὰν δὲ παροξύτωνος
Εἶμαι γένους θυλικοῦ.
Ὡς ὀξύτωνος δὲ πάλιν
Εἶμαι εἶδος τι τροφῆς,
Παροξύτωνος δὲ ἤμην
Μέρος τι ἐπὶ τῆς γῆς,

2

Οὔτε κάθημ' οὔτε στέχω
Ἄν κ' εὐρίσκομαι ὀρθόν,
Κι' ἂν τὸν ἥλιον σκοπίζω
Κατ' ἀπὸ τὴν οὐρανόν,
Καὶ τὴν μύτιν σου εὐφραίνω
Καὶ τὸ στόμα σου γλυκαίνω,
Ἡ οὐδέτερ' ἐξ αὐτῶν,
Ἡ δὲν κάμνω ἢ τὰ κάμνω
Πάντοτε κατὰ καιρὸν,
Κ' ἐνῶ λέγεις ὅτι τόσο
Ἄνθρωπε μὲ ἀγαπᾷς,
Ἄχ μὲ πόσ' ἀχαριστίαν
Εἰς τὸ πῦρ μὲ καταντᾷς.

ὑπὸ Ν. Σ.

Ἡ λύσις ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλαδίῳ.

ΠΕΡΙΔΗΨΙΣ.

Ὁ Ἔρως ἐν τῷ Γάμῳ, τέλος.—Τὰ ἔρσεια, τέλος.—
Ὁ Ἐρωτὸς Πειρατῆς, συνέχεια.—Περὶ ἀνατροφῆς τῶν
Ἀρχαίων Ἑλλήνων, συνέχεια.—Βιογραφία, Κάρολος Σισ-
μόνδης.—Ποίησις.—Ποικίλα.
Εἰκονογραφία. Σισμόνδης.